

РЕШЕНИЕ

№ 829

гр. София, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Мария Малоселска

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20211100512184 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 20.05.2021г., гр.д.13963/20г., СРС, 29 с-в признава за установено по отношение на С.о. на основание чл.124 ГПК вр. чл. 439 ГПК, че Г. ИВ. Р. не дължи на ответника сумата в размер на 100 лв., представляваща наложено с влязло в сила на 26.06.2014 г. наказателно постановление № 226853/2014 г. на заместник-кмета на С.о., административно наказание „глоба“, въз основа на което е образувано изпълнително дело № 20158490401747 по описа на ЧСИ А.П., рег.№849 при КЧСИ и район на действие СГС, като осъжда ответника да заплати на ищеца сумата 50 лв. - разноси и на адв. В.И. К. на основание чл.38, ал.1, т.3 ЗА вр. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 300 лв. - адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство на ищеца.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от ответника по иска С.о.. Счита, че във връзка с действително извършеното административно нарушение, за което е санкциониран ищецът с влязло в сила НП, са предприема действия за събиране на глобата от наказващия орган. Съдът не

дължи произнасяне за дължимост на глобата. Неоснователно е позоваването на изтекла обикновена давност за събиране на публични задължения съгласно ТР № 2/12.04.2017г. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се отхвърли искът.

Въззиваемият – ищецът Г. ИВ. Р. оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-A с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Предявен е иск с правно основание чл.439, ал.1 ГПК.

Съобразно чл.272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл.269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

С влязло в сила на 26.06.2014г. Наказателно постановление № 226853/2014 г., ответникът С.о. налага на ищеца Г. ИВ. Р. административно наказание „глоба“ от 100 лв. на основание чл.35, ал.2 вр. чл.12, т.1 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на С.о..

С възлагателно писмо за събиране на публични вземания от 17.12.2015 г., взискателят и настоящ ответник С.о. инициира изпълнително

производство, като е образувано изп. д. № 20158490401747 на ЧСИ А.П., рег. №849 КЧСИ.

Според разясненията на Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г., т.д. 3/2016 г., ВАС, глобата е вид административно наказание, предвидено в чл. 13, б. „б“ ЗАНН, като съгласно чл. 79, ал. 1 ЗАНН, наказателните постановления и решенията на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавни вземания.

Разпоредбата на чл.82, ал.1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба.

Съобразно чл.82, ал.2 ЗАНН давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

В случая, започналата да тече 2-годишна погасителна давност, считано от влизане в сила на наказателното постановление на 26.06.2014г., е прекъсната с инициирането на изпълнителното производство, съпроводено с овластяване на ЧСИ да извърши пълно проучване на имущественото състояние на длъжника и настоящ ищец, в съответствие с чл.18, ал.1 ЗЧСИ, а именно с възлагателното писмо от 17.12.2015 г.

Последната дата поставя началото на нов 2-годишен давностен срок, който изтича на 17.12.2017 г. След крайния срок, съдебният изпълнител издава постановление от 05.01.2018 г. и постановление от 11.03.2019 г. за налагане на запови върху банкови сметки на ищеца.

При липса на други доказани предприети действия от наказващия орган за принудително изпълнение на административното наказание „глоба“, теченето на погасителната давност не е прекъсвано преди крайния срок 17.12.2017 г., за да се постави начало на нов давностен срок по смисъла на чл.82, ал.2, изр.2 ЗАНН. С изтичането на срока за погасителната давност се погасява правото за принудително изпълнение. Искът за признаване за установено, че вземането не се дължи като погасено по давност е основателен.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, пр.1 ГПК следва да се потвърди.

Пред настоящата инстанция въззиваемият не претендира и не установява реализирани разноски, поради което такива не се дължат.

В договора за правна защита и съдействие на възз. е вписана уговорка за осъществяване на безплатно представителството на конкретно основание - чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв. (близък). Затова и съгласно чл.78, ал.1 ГПК вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004г. МРAB, пълномощникът има право на сумата 300 лв. – възнаграждение за безплатно представителство пред настоящата инстанция.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 20.05.2021г., гр.д.13963/20г., СРС, 29 с-в.

ОСЪЖДА С.о., с адрес: гр. София, ул. **** да заплати на адв. В.И. К., САК, с адрес: гр. София, ул. ****, АД „К., К. и съдружници“ на основание чл.38, ал.1, т.3 ЗАДв. сумата 300 лв. – възнаграждение за безплатно представителство пред въззивна инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____